

tergovca v Zagrebu, izdaja. Na svitlo izhaja vsaki deseti dan na celi pól; sém ter tje ima tudi prav mične dervoin kamnoreze; cena mu je za pol leta 3 gold. in 25 kr. Da je pisan v lepem, gladkem, prav milem jeziku, nam je porok urednik prof. Jurković, ki narodni in učeni jezik štokavski natanko pozna.

Če hočeš brati kaj praktičnega, beri „Obće poslovne novine“, katerim je vrednik gosp. Abel Lukšić. Tu nahajaš o gospodarstvu, obertništvu, trgovstvu in o mnogih drugih narodno-gospodarskih rečéh toliko zanimivega blaga, da ti je veselje; nek posebno živo se giblje vse v njem. Izdaja pa ta list karlovška narodna čitaonica. Izhaja vsaki 32. dan in velja 1 gold. 90 stot. za pol leta.

Al še ni konca o marljivem delovanji naših bratov: v Karlovcu še izhaja drug nov list „Karlovački viestnik“, to je, Glasnik iz Karlovca; izhaja dvakrat na teden; cena mu je 4 gold. za celo leto. On prinaša razne sestavke o jeziku, o vojaški meji ali granici; brati je tudi v njem o razmeri Hrvatov in Slovencev itd. Vredjuje ga g. D. Akurti. Pisan je pa tako lahko in jasno, da ga more razumeti vsak Slovenec, kateri je slovniško izurjen v svojem narečji.

Ker smo že na tem, da rešujemo horvaško delovanje, naj še omenimo tudi novo dramatično delo „Car Murat II. i republika dubrovačka“, ki ga je spisal gosp. M. Špor. — Ne more se dvoumiti, da nam dobro znani g. pisatelj razume na drobno umetnost dramatično, in osebe so gotovo v vseh njegovih delih prav dramatične; samo je želeti, da se v Zagrebu, kjer imajo priložnost za take reči, skusi predstavljati v kazališču. Bere se igra gladko, čeravno se spet dve novosti v jezičnih oblikah nahajate; ena je, da gosp. pisatelj ne piše, na priliko, kriepost, liepost, ampak kriepos, liepos; drugič pa, kar se nam prav živo dopada, da je poskusil, kakor pravi sam v predgovoru, jambe namest mertvilnih trohejev rabiti. Želimo knjigi prav dober vseh; velja 75 nov. kraje. Dobi se v Ljubljani tudi pri vredništvu „Novic“.

Vsaka knjiga, ki nam olajša učenje slovanskih narečij, nam je prav mila in draga. Tako je delo, ki je lani na Dunaju na svitlo prišlo, natisnjeno pri Leop. Sommer-u, in velja, če nam je prav, 1 gold.; naslov nje je: „Russisches Lesebuch, poetischer Theil. Mit besonderer Rücksicht auf Betonung und Aussprache. Von Ivan F. Hořovákij“. Kdor cirilske pismenke dobro pozná in lahko bere, more se lahko ruski naučiti. In res je, ni to težko, če samo tiho bereš, rekel bi, če bereš samo z očmi, ne pak z ušesi. Al ravno to poslednje je jako težko; ruske besede izgovarjajo se močno razločno od pisma; akcent ali naglas je brez postav. Tema dvema težavam je pomagano v tej knjigi, ki ima 50 pesem ruskih pesnikov celó do najnovejše dóbe; vsaka pesem natisnjena je najpred z ruskimi pismenkami, za tim z latinskimi, kako se ima brati, in to z akcenti vred; za tem sledi nemški prevod. V ta namen tedaj in da se soznaniš z duhom ruskega jezika in pesništva, bodi priporočena ta knjiga. J. M.

Oznanilo.

Namenil sem se, ako se oglasi dosti naročnikov, poslati narodno knjigo „Slovenski zabavnik“ med svet. Prosim tedaj vse rodoljube, prijatle in znance, da mi izvolijo po svojih krajih nabirati naročnikov in mi njih imena potem naznaniti (na Verhniko, Oberlaibach). Vsak nabiravec dóbi na 8 iztisov devetega — po verhu. Cena tej knjigi bode 90 kr. nov. dn. Plačila se bodo prejemale, kadar bo knjiga tiskana. — Pri tej priložnosti prosim pa tudi vse slovenske pisatelje preserčno, da me blagovolijo počastiti z različnimi spisi za to knjigo. Všeč mi bodo: novele, druge kratke povesti, národne stvari, pravke, pesmi, zagonetke, natoroznanski spisi, kakoršnega koli oddelka, obrazi iz ljudskega življenja, zgodovinske in krajopisne čertice, humo-

ristični spisi, igrokazi itd. Tudi izverstni prevodi iz drugih jezikov bodo ugodni. Ako me bodo slovenski rodoljubi krepko podperali, sem terdne volje, vsako leto izdati enako knjigo. Naj blagovolijo sl. vredništva slovanskih časnikov odpreti temu oznanilu svoje liste. Janko P. Vijanski.

Dopisi.

Iz Dunaja 9. sveč. Δ — Novica, ki jo je prinesla danes „Ostd. P.“ (časnik Schmerlingov) o dr. Miklošiču je popolnoma resnična. Za gotovo vam morem povedati, da je 7. dan t. m. minister Schmerling res gosp. Miklošiča k sebi povabil in mu izročil osnutek novega svetovavstva za nauk (Ausarbeitung des Organisation-Planes für den neuen Unterrichtsrath). Visokoučeni naš rojak se je nemudoma lotil tega važnega, za-nj častnega dela. Ker sem imel večkrat priliko slišati, kako modro misli dr. Miklošič zastran rabe domačega (národnega) jezika po malih in po višjih šolah, zato pravim, da se smemo iz njegovih rok izverstnega osnutka nadjati tudi zastran jezika, to je zastran slovenščine, zavoljo ktere mečemo že toliko let bob v steno. Po tem takem nič ne mara, da bo izbran Miklošič tudi za to, da postane tandem aliquando beseda — meso. Bog daj, da bi se nam saj ta želja spolnila! Slavní naš rojak dobro spoznava naše reve, in ko je prišel 8. avgusta 1859 cesarski ukaz, rekel mi je veselega serca: „No, to je saj kaj pametnega! Pri nas bi se lahko berž saj (wenigstens) keršanski nauk in povestnica v slovenskem jeziku razlagati začela, se vé da (kar bi moglo že samo po sebi jasno biti) tudi slovenski jezik v slovenskem jeziku; zakaj večje neumnosti je ni, kakor je ta, da se slovenščina uči nemško!“ Pa ná, kaj je prišlo nazadnje na svetlo! Kaj takega se ne bi bila vendar živa duša nadjala. Pa ne le k vam na Kranjsko, tudi na vse druge kraje nemško-slovanske je s tolikim veseljem sprejeti ukaz od 8. avgusta romal s tisto kerpo iz „skrivnega razodenja“. Sedaj nas vendar spet upanje navdaja, da pride uboga slovenščina s cedila. Dobro vemo, da gosp. Miklošiča ne mika čast visoke službe, ki ni brez velikih težav; al sreča velika bi bila za vse dosihmal zanemarjene jezike naše Avstrije, da bi taki možje kakor je on, ki ga cenimo ne le zbog velike učenosti, temuč tudi zbog pravičnosti in moštva, ki se ne boji vsaki, če tudi imenitni osebi se zameriti, imeli kaj govoriti o tej važni zadevi. Po tem takem bi dobila tudi Vaša peticija verlega zagovornika. Le hitite ž njo! Sedanji minister gosp. Pratobevera je tudi jako umén in pravičen mož, ki je bil že poprej s Schmerlingom pri ministerstvu pravice in je pomagal ondaj slovenščini na noge, dokler je niso „berichti“ kakor tako ubožico popisali, da je ni večje — ubožice na svetu, ki je okerpana s hervaškimi (srbskimi), českimi, poljskimi, ruskimi in drugimi kerpami!! Tukaj so nemški gospodje, to se vé da „službenim berichtom“ verjeli in se jim nazadnje — udali, tedaj ne iz lepa. Schmerling, Pratobevera, Würth in drugi ustavni možje so sirotico branili in le kosček za kosčkom pripuščali antagonistom ljubljanskim in celovškim. Al ko je bila ustava preklicana, je minister Bach zavalil težki kamen na nje grob. Ondi počiva še dandanašnji. Naj bi jo sklicala prerोजना pravičnija Avstrija na dan!

Iz Gradca 16. sveč. — V 6. listu letošnjih „Novic“ je neki iskren domorodec sprožil misli, naj bi se terdno potegnili za slovensko knjižnico v gradčkem seminišču ležečo. Ali pa ni čudno, kolo brez zavra odvirati? Iz ust o tej reči zvedenega gospoda sem slišal, da je ta reč taka: Prečastito vodstvo gradčkega seminišča je že lansko leto prečastitemu vodstvu mariboržkega seminišča omenjeno knjižnico na ponudbo dalo, in to je odgovorilo, da je dosti zmožno, s pomočjo domačih gospodov duhovnikov za svoje bogoslovce potrebno knjižnico si utemeljiti, in naj tedaj tista trohica slovanskih knjižic v gradčkem seminišču ostane, ker

še ima in bo znabiti tudi prihodnjič nekoliko slovenskih bogoslovcev imelo, in ker še nekaj podpornikov te knjižnice v sekovski škofiji živi. — Pa vendar se omenjena knjižnica meni drugokrat na ponudbo dati. **Dražek.**

Iz Halož. O nas, naših razmerah in šegah različni neslovenski časniki, kakor tudi sovojnate knjige donesajo pogostoma vesti napačne, nasprotne, lažljive, bodi si iz nevednosti ali nalašč, zato je treba spise in dopise takih bornih kerpačev dostojno prerešetariti. Tako v 6. listu 1. 1. priobčuje „Wochenblatt der steierm. Landw. Gesellschaft“ dopis iz Ptujске gore od C. G.-ja, opisujoč razgled odonod, lepo cerkev, Haložane ter nekatere njih šege domače. O razgledu pravi dopisnik, da so na desno Haloze (po njegovem Kolles), prijazno hribovje, polno prirodnih lepot in rodovitih dolov, kjer se kažejo prijetne planjave (Fluren) in bujne gorice s cerkvico sv. Janža in Bolfenka. Dopisnik meni, kakor se mi gotovo zdi, pri besedi „Kolles“ na latinsko collis, sorodno z gerškim *κολωνος*, akoravno se piše Kolos: „St. B. in der Kolos“. Mi den denešnji jako malo imen latinskih imamo za slovenske kraje; kako pa od collis Haloze? Taki in enaki gospodje p. Dr. P. imajo menda posebno jezikoznanstvo; jez šče nikoli nesem druge misli bil, kakor te, da se beseda Haloze opira na davno slovensko halonga, Gehege, Einschliessung, odtod halong + je; on = ô, g + j = z, tedaj Haloze; po takem za pomena voljo kraj opletan in prepletan (s hribi); Haložan pa iz haloz + jan; z + j = ž, tedaj Haložan po slovenskem jezikoznanstvu. Nemški Flur v prvem pomenu = planjava, poljana, česar se v Halozah ne nahaja, ampak le dnike in dolinice; piše nemški je tudi treba besedam pravi pomen davati, da se pojmi ne pomešajo. Sv. Bolfenka šče dosle ni bilo v Halozah najti, menda ga je gosp. G. z ostrim očalnikom zasledil išče travo pljučnico za haložke bolnike. O Haložanih veli dopisnik, da so pobožni, kakor vsi Slovenci, velike, sloke, krepke postave; možki se oblačijo v kratke suknje, dolge hlače, visoke, tesne škornje, ki se terdno priležejo, zvečinoj okrog sive klobuke in kratko pristrižene lasi. Če se s kratkimi suknjami menijo komižole, ktere šče nekteri imajo, bi bilo, akoravno niso suknje v pravem pomenu; če pa misli navadne suknje, niso narodna njih noša, temoč novejša tudi drugim občna. Haložan narodno oblečen ima moder plašč, ali pa kožuh pogostoma, osebujno v delavnikih se vidi v surino zaviti; dolge hlače, ali boljše, po sarah hlače so pridobitev naših dni, navadoma se vidijo breguše segajoče do polovice golnice, pozimi pa hlače v sare. Klobuki so navadno vsi okrogli; samo nekdašnji bogoslovci gradški, vojvode in šče nekdo imajo oglaste ali pikače; pa dopisnik ni natenko povedal. Dekline si tudi večidel ovijajo glavo s pečo, zlasti po svetkih; pozimi, ako se dá, imajo toplejše robce. Dalje blodi dopisnik: Poljanci (po njegovem „Feldler“ = dolancen) imajo večidel škerlatne rudeče opersnike, in nas opominjajo po svojih imenih, da od Turkov izhajajo; ker, dosti imen šče je: Sagadin, Mustapha (sic), Predikaka itd. Komur šče Vile modrice niso toliko modrosti posodile, da bi vidil poljance od dolancov razločevati, se nikar ne derzni z njimi tovaršiti, ampak v gostem trobeličji čepeti, ter pisek o nas vekoma zvihrati. Mi šče vsele razločujemo dol od polja, dolance od poljancev. Ne samo ptujski Poljanci, temoč tudi pravi Haložani po dolih, dnikah in holmovih imajo svetečno oblečene rudeče opersnike, na njih bele gombe. Haložan v narodni obleki ima moder plašč, včasih kožuh, rudeč opersnik z belimi gombi, breguše od sred golnice, pozimi hlače v sare, škornje prece visoke, klobuk z nizko talovko. Da bi naši ljudje turškega pokolenja bili, kaj takega šče nam naši najhujši zlodeji niso oponašali. S tem je dopisnik jasno ovadil svojo zgodovinsko urnost in globokost; vsaka drobna zgodovinska knjižica, vsej celó berila bi mu toti mrak razvedrile! Haložan, se dalje govori, strastno ljubi vino in dulce far niente („ugodno lenja-

riti“), zato ostane večer siromak. Res Haložan ljubi vinsko kapljico in mastno pečenko kakor skoro vsak zdrav Slovenec na Štorskem, pa kak zavistnik mu tega ne bi privoščil? Vsej se je celo leto pretežavno trudil ters obdeluje in to mu je edina plača za toliko potnih srag in žuljev; da jih je pa obilo siromakov, se ima vzrok večidel indi iskati; pijavice, ktere jim sok sisajo ter je v ubožstvo zvrčajo, so na Ptui in šče tudi drugod doma. Več zgledov tega gnjusnega oderuštva nakanim o drugi priliki dovolje navesti. Tu se šče fures (sic) (po njegovem „Freudenmahle“) in sedmine obslužavajo. Nemški bravci berè obliko fures bi lahko menili, da je s tatmi v društvu ali kaj podobnega. Poljanci in gornji Haložani zaklavši kermaka povabivši prijatle ter pripravivši večerjo pravijo tej pojedini „fures“, spodnji pa koline; to na nemško z besedo Freudenmahl predstavljati, je glupa nevednost in pisavska neumnost. Pogance je druga reč kakor gubance ali gibance; perve so ajdove pogače, ker ajdina se tudi poganka veli; druge pa navadama pšenične iz gub ali gib, pa vendar se tudi perve pravijo ajdove gibance. Kaka hrana so kde pudicen? bravec bi si lahko kako rimljansko skuho ali speko s tem mislil, menda za sramežljive deklice, pa ne tako; gospod prevračnik je skerpal to iz naših povitic, kar je iz korenike vi-. Na koncu spačenega dopisa šče enok Cirkovčane prišteva Haložanom; šče ptica okoli svojega gnezda log pozná. — Gosp. G—r! opustite nadalje opisavo naših ljudi in šeg, prevračavcev več ne potrebujemo, zadosti jih je, zadosti so že lagali od nas v svojih nevaljanih čečkarjah, tudi vi se trudite po njihovih kolomerih svoje laži — dopise krojiti, pa take bomo z jeklenim pisekom odbijali ter njih napake svetu razgrinjali. **Haložan.**

Iz nemškega Rota na Goriškem 1. sveč. Ljube „Novice“ ne bote zamerile, ako vam malokdaj kaj novega povemo, ker smo tako rekoč le memogredé terdi Slovenci, prav v resnici smo pa še sedaj le Tiroljci. O volitvah novih srenjskih županov smo se že začeli pomenkovati; upam, če smo ravno pod snežniki, da ne bomo zaspanci. — Zadnje dni p. m. je našo sosedno vas Tertnik huda nesreča zadela; začelo je okoli polnoči na sredi vasi goreti; pogorelo je 5 gospodarjem do tál čisto vse; troje otrok je žalostno smert storilo, zraven teh pa tudi 15 glav goved, 45 glav ovac in koz pogorelo. Sreča, da je obilno ljudi iz bližnjih vasi na pomoč prihitelo! **Martin Burger.**

Iz soseske Črnega verha pri Idrii 13. sveč. — Pri nas smo pred 3 leti novo in lepo šolo naredili in imamo tudi dobrega učenika, ki večidel vse v slovenskem jeziku uči; tudi veliko otrok se shaja v to šolo, ker se veliko lepega naučijo. So pa tudi ljudje, ki otrok nočejo pošiljati v šolo, češ, da slovenski jezik nič ne hasne kmetu, ker le nemščina po kancelijah gospodari. Vidi se iz tega, kako so zapopadki od ljudskih šol še zmešani; namesto da bi ljudem šole bile učilišča, v kterih se otroci učijo ne le brati, pisati in rajtati, ampak tudi keršanski nauk prav do jedra, — naturo, ki nas obdaja, in svet z mnogoterimi deželami poznati, — zvediti enmalo, kaj se je na svetu pred nami že zgodilo in taci reči več, ki so vsakemu človeku, tudi kmetu, potrebne, se postavlja narobe jezično učenje na prvo stopnjo! Veliko veči veselje bi bilo starišem, svoje otroke v šolo pošiljati, ako bi kancellijsko pisanje bilo v slovenskem jeziku, da čeravno oče ali sosed ne zastopi, bi mu že saj otrok lahko prebral in razložil. Živo tedaj tudi pri nas na kmetih želimo, da bi prošnja, ki gré do visoke vlade na Dunaj, bila kmali uslišana. **J. H., kmetovavec.**

Iz Poljan pri Toplicah na Dolenskem 4. sveč. J. G. — Kar je bilo v pohvalo ljubljanskega orglarskega mojstra Franceta Deu-a iz Ipave preteklo leto rečeno, se je tudi pri nas v Poljanah kočevskih (ne pa „Poljanici“ ali „Poljanicah“, ker v kočevskih „Poljanah“ tukaj vsak pravi), do dobrega poterdilo. Pred dvema mes-

coma nam je naredil gosp. Deu nove orgle z 10 spremeni tako lične in prijetne, da bi jih človek kar vedno poslušal. Kdor jih je še dozdej poskušal, je vsak očitno hvalo izrekel mojstru. Zatoraj smemo Poljanci imenovanega mojstra, ki se je s svojimi ljudmi v cerkvi celi čas spodobno obnašal in orgle dober kup naredil, vsakemu živo priporočiti, ki novih orgel želi. Le samo to še pristavimo, da kdor se za orgle pogodi, naj ne misli, da mu jih bo orglar tudi z barvo prevlekel, in naj se tudi pogodi z njim, koliko časa in koliko pomagačev bo treba o sestavljanji orgelj z živžem oskerbeti; prav bo tudi, da se mu premeni imenujejo, ktere ima narediti. Vendar pa bo to že vsak vedil, da se je treba pred naročbo orgel z dobro izurjenim poznavcom posameznih del orgel posvetovati, da se more v pogodbo postaviti, kakošna more ta ali una reč biti.

Iz Dragatuša na Dolenskem 9. febr. — „Novice“ rade povejo, kaj se je tu in tam posebnega zgodilo, naj tudi od naše horvaške meje povejo nekaj, kar se ne pripeti vsaki dan. — Še ni tri tedne od tega, ko so prišli v neko hišo prosci ali snubači. Prosili so za tanano devojko in jo izprosili. Al, glej žalosti! komaj so snubači odšli, je še tisti večer bolni oče mlade zaročnice dušico izpustil. Mladoženja si prizadeva utešiti siroto nevesto; siromak ni vedil, kaj še njega čaka. Ene dni pred venčanjem namreč tudi njegovega očeta huda bol popade, ga na posteljo hiti in dan poroke še ne mine, mu že leži ljubeznjivi oče mertev na deski. Tako se je spremenilo tudi njemu veselje v bitko žalost, pirovanje v pogrebovanje. Pa to še ni vse. Kmalu potem, ko so oče na večno oči zatisnili, so mu mati sestrico porodili, in tako se je zgodilo na tej ženitbi čudno čudo, da so se vsi svatje razšli: eni trugo delat, drugi jamo kopat, tretji so šli na kerst za kume. Čul sem tudi, da kadar se je ta sedaj pokopani ženinov oče ženil, se je tudi njemu ravno taka primerila kakor sedaj sinu njegovemu. Na piru so bili namreč vsi veseli, in kakor se reče židane volje. Svoje veselje so tudi s streljanjem na znanje dajali, kakor je na kmetih navada. Umerlega oče, toraj ded našega nesrečnega mladenčca, vzame samokres v roke, ga v rokah nekaj suče, pa Bog zna, kako je prišlo, da se je pištola naenkrat sprožila in siromaka tako zadela, da je pri tej priči mertev na tla se zgrudil. Tako so se spremenile in onda popevke v tužno javkanje. Oj Bože mili, čudna so pota tvoje!

A. D. Zagorski.

Iz Kranja 16. febr. J. V. — 14. t. m. smo volili mestne odbornike. Zapisanih volivcov je bilo v 3. razredu 151, v 2. 33, v 1. 39. H volitvi jih je pa le prišlo iz 3. razreda 27, zato ker so se že poprej med seboj pogovorili, ktere može bojo volili; za odbornike so oni izvolili gospoda posestnika: Konr. Loker-ja in J. Jallen-a z 24 glasovi, gosp. Konr. Pleiweis-a, trgovca z 17, in gosp. J. Marencić-a, trgovca, z 15 glasovi. Volivcov 2. rareda je prišlo 21; največ glasov so dobili: gospod Al. Felner, hišni posestnik 9, gosp. P. Majar, M. Majar, hišna posestnika in T. Lapain, tergovec, vsak 7 glasov. V 1. razredu so od 19 pričujočih volivcov izvoljeni bili gosp. K. Florian, posestnik z 16, gosp. dr. J. Polak, c. kr. advokat z 11, gosp. Fr. Krisper, tergovec in gosp. J. Reš, tehant, z 9 glasovi. Danes popoldne se je snidlo vseh 12 odbornikov in so volili za župana enoglasno gosp. Konr. Loker-ja, za svetovavca pa gosp. J. Jallen-a in dr. Polak-a. In tako je potihnil precejšni hrup, ki ga je nova volitev v našem zlo tihem mestu napravila. Bog daj, da bi na novo izvoljeni gospodje pravi očetje bili kranjskemu mestu!

Iz Ljubljane. Unidan je bila vnovič komisija tukaj, ali bi se ne dale vojaške računske kancelije iz Verone le-sem preseliti; al prostornih sob za kancelije in stanovanj za 130, večidel nižjih uradnikov, se ni našlo, in tako ne bo nič s to preselitvijo v Ljubljano. — Po vihnem besedovanji je bilo v poslednjem zboru naše hranilnice (špar-kase) spet (menda že desetikrat) sklenjeno, naj se na

hranilnično poslopje zida letos še eno nadstropje, zavoljo Peškotove hiše naj pa se resno v prevdarek vzame, ali bi se v dražbi, ki bo prihodnji mesec, kupila ali ne. Če bo zmiraj taka, utegne naša hranilnica kakor nekdej fides graeca v pregovor priti, da se bo reklo: „nje sklepi pa nobeni sklepi“. Za celó nove in velike stavbe res morebiti ni sedaj pripraven čas; al drugo nadstropje na prvo sedanje hranilnice bi bil vsak dober gospodar že pred 20 leti postavil. — Valovi volitnega gibanja se čedalje višje zaganjajo tudi pri nas; razun dveh velikih odborov napravljajo tudi tergovci svoje skupščine, mali obertniki svoje, uradniki svoje, oficirji svoje in Bog vé, kdo še. To je vse prav lepo in hvale vredno, ako bi moške, ki hrepenijo po „časti“ mestnega odbornika, le tudi svojo vest izprašali, ali jih res blagor mesta kaj več zadeva kakor le to, da radi po gladkem tlaku se sprehajajo in jim svetijo zvečer gazne svetilnice, in ali so tudi za delo v mestnem odboru pripravi? Če bo 10 delavcov, 20 pa kimovcov, ki hodijo v zборе molčat in dremat, ne bo dosti kruha iz take moke. Hvala Bogú, da ima Ljubljana dosti umnih in poštenih mož, ki niso taki kakor nekteri, ki po vsi sili rijejo v mestni odbor in zavolj kterih, če bi vsi Ljubljančani takošni bili, bi bilo kmali več odbornikov kakor nas je prebivavcov v Ljubljani. Jutri dopoldne je prvi dan volitev za volivce 3. razreda; naj nihče, komur je blagor mesta pri sercu, ne zamudi priti volit, in voli saj večidel tako, kakor mu je po „pervem mestjanskem odboru“ priporočano, da se glasovi preveč ne razgubijo in da potem ne pride kaj napčenega na dan. — „Karlovački Viestnik“ pripoveduje v 8. listu, da je unidan občinski ured Banijski poslal po pošti karlovški pismo v Ljubljano pod napisom: „Slavnom c. k. kotarskom uredu u Ljubljani“. Al kmali je to na ljubljansko c. k. kantonsko gosposko napisano pismo priromalo nazaj s popotnico: „Möge eine deutsche Adresse gemacht werden, da diese nicht übersetzt werden kann“. Po tej smešni uzajemnosti (reprocititæ) — pravi „Karl. Viest.“ dobro — bi tudi naše gosposke smele pisma z nemškim jezikom pošiljati nazaj in reči: „Niks frštec; curuk ekspedirt!“

Iz Ljubljane 19. febr. Ravno nam je došla prežalostna novica iz Temešvara, da je naš častiti rojak gosp. Mihael Lavrić, svetovavec pri c. k. deželni nad-sodni temišvarski, po dolgi bolezni 13. dan t. m. umrl, še le 43 let star.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja 11. sveč. — Te dni se je veliko govorilo, da je že sklenjeno, kako bo novo državno svetovavstvo sestavljeno in kakošni bojo deželni zbori v posameznih deželah. Al danes pravi „Ostd. Post“, da to vse še ni gotovo, ker se ministri še vsak dan o teh zadevah posvetujejo. Gotovo je nek le to, da deželni zbori bojo volili poslance v državni zbor, pa ne tako, da bi deželni zbor skupaj volil državne svetovavce izmed sebe, ampak poslanci deželnih zborov se bojo pri teh volitvah razverstili tako, da poslanci enega okrožja (Kreis) se bojo zbrali skupaj in za-se volili, poslanci drugega okrožja spet skupaj itd., in tako bojo, na priliko, na Českem poslanci českih okrožij volili skupaj za-se, poslanci nemških pa tudi skupaj, na Štajerskem poslanci nemških krajev skupaj, slovenskih pa tudi skupaj itd.

— Gosp. Mažuraniću, predsedniku horv. slav. di-kasterija dohajajo od vseh strani zaupne pisma s prošnjo, naj ostane na svojem mestu domovini v blagor.

— Sjajni je bil ples (bal) slovanski 10. dan t. m. v veliki dvorani sofijski: cvetke krasnega spola, slavni možje, s kterimi se ponaša slavenstvo, plemenitniki, ministri, diplomati, visoki oficirji so povzdigovali radost nicojsne veselice, ktere nikdar ne bo pozabil, kdor je priča bil. Vsaka